

မယ်မင်းဘုံ

အမှန်းပြယ်ခိုင်း

“စာဖတ်ပရိသတ်အား မေတ္တာရပ်ခံချက်”

နှလုံးသား Hacker ဝတ္ထုမှာ ယခုလထွက်ရန်ဖြစ်သော်လည်း
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မထွက်ဖြစ်သည် ကို
သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးပါရန်နှင့် ရှေ့လတွင် စောင့်မျှော်ဖတ်ရှုပေးပါရန်
မေတ္တာ ရပ်ခံအပ်ပါသည်။ ။

စာရေးသူ

(၁)

မနက်ခင်း သာသာယာယာမှာ မိသားစုစုံညီစွာဖြင့် ဘရိတ်ဖတ်စား
နေကြတာဖြစ်သည်။ သူမက ခပ်ဆိတ်ဆိတ်အနေအထားဖြင့် ရှမ်းခေါက်
ဆွဲစားနေချိန်မှာ မေမေ့ဆီမှ စကားသံထွက် လာတာဖြစ်သည်။ ။

“မနေ့က ဘာလို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာလဲ ယု”

“ဟင် . . . အိမ်ပြန်နောက်ကျတယ်၊ ဟုတ်လား . . . သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

“သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ စာအုပ်ဝင်ယူနေလို့ ပါ ဖေဖေ၊ အန်တီ ဒီကိစ္စက
စကားထဲထည့်ပြောစရာ မလိုပါဘူး၊ ယု နည်းနည်း အိမ်ပြန်နောက်ကျ
တာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျစ် . . . ကြားနေကြ ဆူညံသံတွေက လာပြန်ပြီ။ ဗျာက ရှမ်းခေါက်

ဆွဲကိုသာ ဆက်စား နေရင်း ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလိုဘဲ နေလိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း စကားသံတွေက အတိုင်းသားကြားနေရသောအခါမှာ စိတ်ကတော့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည် ။

“ဟဲ့ . . . အန်တီက အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ နောက်ကျတယ်ပြောတာလေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ပိပိပြားပြားနဲ့ လိမ္မာမှ ပေါ့၊ ယုကို လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ အချိန်လျှောက်ဖြုန်းနေမှာ စိုးလို့ ပြောတာလေ”

“ဟာ . . . အန်တီ စကားပြောတာ မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ၊ ကျွန်မက လတ်လျားလတ်လျားလား၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ ကိုယ်ရှာနိုင်နေသူပဲ၊ ဘယ်သူက အားယားနေတဲ့ လူပိုလဲ စဉ်းစားပါလား”

“ဘာပြောတယ်၊ အစ်ကို . . . ယုယုယကို မပြောတော့ဘူးလား”

“သမီး တော်တော့၊ မိလည်း တော်တော့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲကွာ၊ မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဘရိတ်ဖတ်စံစားရမယ့်အချိန်မှာ ၊ ဆူညံတာကို ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး ယု၊ နောက်ပြီး မိကို အဲဒီလိုမျိုး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောစရာမလိုဘူး ယု”

“ကျစ် . . . ဖေဖေကိုလေ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီကိုလည်း ဖေဖေ ပြောထားလိုက်ဦး၊ ယုယုယတို့ က ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ ရှာနိုင်ဖွေနိုင်နေတာ၊ ဒီအိမ်မှာ အရေးပါတဲ့ သူ၊ လူပို မဟုတ်ဘူး ”

ပြောတာတွေက တဆိတ်တရားလွန် လာပြီ ဖြစ်တာမို့ ဒီစကားဝိုင်းမှာ ဗျာကပါ ဝင်ပါရတော့သည် ။

“ဒီမှာ ယု . . . ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ စကားကိုပဲ ပြောပါ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလိုက်ပြီး မပုတ်ခတ် ပါနဲ့ ၊ စာသင်ရမယ့်အရွယ်မှာ စာသင်တယ်၊ အချိန်တွေကို သူ့ဇယားအတိုင်းပဲသွားတယ်၊ ဗျာတို့ က ပညာနဲ့ ပဲ အသက်

မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ချင်တယ်၊ ပေါ့ပျက်ပျက်အလုပ် မလုပ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ် . . . နင်ကများ ”

“ကဲ . . . တော်ကြတော့၊ ယုလည်း တော်၊ ဗျာ . . . ယုက သမီးကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်မျိုးမတွေးပါနဲ့ သမီးရယ် နော်”

ဦးမြတ်ခက ကြားထဲက ဝင်တောင်းပန်တာကြောင့် စိတ်လျှော့လိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည် ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ တော့ အတော်ဖုနေတာဖြစ်သည် ။ ဆက်ပြောချင်ပေမယ့်လည်း မေမေမျက်နှာက ရှိနေသေးတာကြောင့် ဗျာ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကိုသာ ဆက်စားနေ လိုက်သည် ။

ခဏအကြာမှာ တော့ ဦးမြတ်ခက ကုမ္ပဏီသွား၊ ယုကလည်း မရှေးမနှောင်းပင် ထွက်သွား လေတော့သည် ။ ခပ်အေးအေးနေတဲ့ နေဝန်းက တော့ မနက်အစောကြီးကတည်းက သင်တန်းသွား နေတာမို့ အခု အိမ်မှာ မေမေနှင့် ဗျာပဲ ရှိနေတာ ဖြစ်၏။ ဗျာက အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ဝတ္ထုဖတ် နေစဉ်မှာ မေမေက ဗျာအခန်းထဲ ဝင်လာ၍ . . .

“ဘယ်လိုလဲ သမီး၊ ဒေါသဖြစ်သွားလား”

မေမေအမေးကြောင့် ဗျာက ဝတ္ထုစာအုပ်ဘေးချလိုက်ပြီးမှ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ပြန်ဖြေ လိုက်လေ သည် ။

“ဟင်း ဟင်း . . . ရိုးနေပါပြီ မေမေရယ်၊ စကားများ တိုင်းသာ ဒေါသထွက်ရမယ်ဆိုရင် ဗျာတော့ စိတ်ကြည်တဲ့ နေ့ ဘယ်နေ့မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေကလည်း သွားပြောမနေနဲ့ လေ၊ ယုယုယက ပြောလို့ရတဲ့ ဟာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ဗျာရယ် . . . သမီး စိတ်ပူမနေနဲ့ ၊ သမီးကို သူ ထိလို့ မရပါဘူး၊ မေ

မေတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်။ ယုယုယရဲ့ အစွယ်ကို မေမေ ရအောင်ချိုးပြဲ
မယ်။ သမီးလေးသာ နေဝန်းခန့် အဆင်ပြေအောင်နေ”

ဗျာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်တော့
သည်။ ။ မေမေ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဆိုတဲ့ စိတ်နှင့် မေမေပြောသမျှ
ခေါင်းညိတ်နေရတာကို ကြာတော့ ရင်မောလာရသည်။ ။ မေမေဟာ ဗျာ
အတွက် မိခင်ကောင်းဖြစ်ပေမယ့် ယုယုယနှင့် နေဝန်းခအတွက် မိထွေး
ဆိုတာမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေချင်ပါ။

“မေရယ် . . . အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ သမီး အေးဆေးနေပါရစေ၊
နေဝန်းကို သမီး စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုး သ
မီး မတည်ဆောက်ပါရစေနဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဗျာ စာကိုပဲ ကောင်းကောင်း သ
င်ချင်တယ်”

“ဗျာ . . . ညည်းကတော့ တကယ့် အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်ပဲ၊ မရ
ဘူးနော် . . . နေဝန်းခဟာ ညည်းယူရမယ့် ယောက်ျားပဲ၊ မေမေ့မျှော်လင့်
ချက်တွေကို တစ်စစီ မရှိက်ချိုးချင်စမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ နေဝန်းခ ချမ်းသာသမျှ
စည်းစိမ်တွေက ယုယုယနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ သူသာ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လ
က်ထပ်လိုက်လို့ ကတော့ ဒီစည်းစိမ်တွေ သူများ လက်ပါသွားပြီ”

“မေမေရယ် . . . အခုလည်း မေမေ ချမ်းသာနေတာပဲလေ”

“တော်စမ်း ဗျာ၊ မေမေ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို မဖျက်ဆီးစမ်းနဲ့
မေမေပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်စမ်းပါ”

ဗျာ စကားလည်း ဆက်ပြောချင်တဲ့ စိတ် မရှိတော့ပါ။ မေမေဟာ ဗျာ
ကို နေဝန်းနဲ့ မရ၊ရအောင် စီစဉ်မှာ ဖြစ်သည်။ ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ နေဝ
န်းခဟာ သူ့အဖေ ဦးမြတ်ခရဲ့ ညီ ဦးတိုးခရဲ့ သား ဖြစ်၏။ ငယ်ငယ်က
တည်းက သူ့မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားတာကြောင့် ဦးမြတ်ခကပဲ အမွေစား

အမွေခံ မွေးစားထားတာဖြစ်သည်။ ။ ဦးတိုးခရဲ့ ရှိသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အားလုံးကို ဘဏ်မှာ ထား၍ အမွေထိန်းရှေ့နေက နေဝန်းခ အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်တာနှင့် အပြီးအပိုင် လွှဲပေးမှာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါတွေကို အစအဆုံးသိထားတဲ့ မေမေက နေဝန်းခနှင့် ဗျာကို မျက်စိကျနေတာ ဖြစ်၏။ ဗျာကတော့ မေမေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေကို မဂ်မောမနေချင်ပါ။

“ဟဲ့ . . . ဗျာ၊ ငါပြောနေတာ ကြားလား”

မေမေက ဗျာရဲ့ ပခုံးကို ဆတ်ခနဲပုတ်ကာ မေးလေလျှင် ဗျာက စကားနည်းရန်စဲ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ရင်းက . . .

“အင်းပါ . . . မေမေရယ်၊ ဗျာ ကြိုးစားပါ့မယ်၊ မေမေ စိတ်မညစ်စေရပါဘူး၊ အခုတော့ ဗျာ သင်တန်းသွားဖို့ အချိန်နီးနေပြီ၊ ဗျာ ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပဲနော် . . . မေမေက သမီးလေးကို အရမ်းယုံထားတာနော်၊ ရည်းစားဘာညာ အသံကြားလို့ ကတော့ မလွယ်ဘူးမှတ်၊ မေမေ့ သမီးဟာ တစ်နေ့တခြား တန်ဖိုးတက်သထက်တက် ရမယ်၊ အဖိုးတန်တဲ့ သမီးပဲ ဖြစ်နေရမယ်”

ဗျာ အပေါ်ကို ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးထား၍ ပုံသွင်းသည့်အတိုင်း ဗျာကလည်း ပုံစံခွက်ထဲမှာ နေပျော်ခဲ့သည်။ ။ ဗျာ အခုလို စိတ်အေးလက်အေး ပညာသင်ကာ အဖိုးတန်သမီး ဖြစ်လာတာဟာ မေမေ့ရဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ ။

(၂)

“ဟိုမှာ လာနေတာလေ ပန်းဆီရောင် အိန်ဂျယ်လေး”

ဂါသည် ရဲကို ပြောပြောနေတဲ့ တစ်ယောက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြန်မာ့ချည်ထည် hand made ပန်းဆီရောင် ရင်ဖုံးလေးနှင့် ဝမ်းဆက် ထဘီရှည်ရှည်လေးနှင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လှမ်းလာတဲ့ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်လေးကို မြင်ရတာဟာ ရင်ထဲမှာ ရေခဲရေလောင်းခံရသလို စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဂါ . . . ရှိုးလှချည်လား၊ ဘာလဲ . . . ဒါလည်း ဟတ်ထိပြန်ပြီလား”

ရဲကိုက သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ နောက်ရွတ်ရွတ်ပြောလေလျှင် သူက ဟက်ခနဲ ရယ်မိသွားသည်။ အခုခေတ်မှာ ကောင်မလေးတိုင်းက ဆင်ကြတာမို့ အရမ်းအရမ်းကို လှလာကာ ဘာပဲကြည့်ကြည့် လှနေပါ၏ ဆိုသလိုကို ဖြစ်နေသည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ အိုး . . . အိုး . . . ဟော့တယ် မဟုတ်ပေမယ့် Traditional Angel လေးပဲ၊ သူလေးက ဘူလေးလဲ”

“ပျိုကဗျာတဲ့၊ ဆေးကျောင်းသူလေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ LM(2)က”

“ဟား . . . ဂယ်လား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ဒါ ငါ့ဇယားလေးပဲ ဖြစ်နေပြီနော်”

“သေလိုက်ပါလား၊ မင်းက ပေါပါတယ် ဂါဂါရာ၊ ဒါလေးက ငါ့အတွက်ထားပါ”

“ငါ့ကို ဦးစားပေးပါ ရဲရာ၊ နှလုံးသားဒဏ်ရာ မြားထိမှန်၍ ပုံသေလစာ(၁၅၀၀)နှင့် ဆရာဝန်မလေး အလိုရှိသည် လို့ ငါ ကြေညာထားတာ ကြာပြီဟာကို၊ ဒါလေးကိုတော့ ရှောင်လိုက်ပါ ဘဲကြီးရာ . . . နော်၊ ငါ ခိုက်သွားလို့ ”

ဂါက ရဲကိုကို ပြောလျှင် သော်ကြီးကပါ သူ့ဘက်က စစ်ကူပေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ရဲရေ၊ မင်း ဆေးမီသေးရင် ရှောင်ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ၊ L M(1)က ဆော်တွေ သူ့အကြောင်းသိလို့ ဘယ်သူမှ မကြိုက်တော့ဘူး၊ သနားပါတယ်ကွာ”

သော်ကြီးကပါ ဝင်ပြောပေးလျှင် ရဲကိုက သူ့ကို ဘုကြည့်၊ကြည့်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ငါနော် ဟင်း . . . ပြီးရောကွာ၊ ငါ လက်ခံလိုက်တာ ပိုးပိုးတုန်းက မင်း ငါ့ကို ကူညီခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်နော်၊ မင်း အီရုံလောက်ပဲ ဆိုရင်တော့ ငါ လက်မခံဘူး ဟေ့ကောင်”

“ဟာ . . . Shake လိုက် ရဲ၊ Promise . . . တကယ် အတည်ရည်ရွယ်ပါတယ်ကွာ ဂယ်ပြောတာ”

“မင်းကတော့ လုပ်ပြီ၊ ပြီးတာပဲကွာ၊ ရှောင်တီလေးကို ရှောင်လိုက်တယ်”

ရဲကို စကားကြောင့် သူက အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားကာ ပြုံးမိသွားသည် ။ လုံးဝကို အထာကျလေသော မိန်းမချောလေးဖြစ်ပေသည် ။ မျက်

လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ အသားအရေအားလုံး အားလုံးဟာ အလုံးစုံ Smooth ပဲ ဖြစ်၏။ သူဟာ ကောင်မလေးကို သဘောတွေ အကျကြီးကျလျက် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်လျှင် ရဲကိုက သူ့လွယ်အိတ်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲ၍ မေးလေသည်။ ။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“မင်းစောင့်ကြည့် လိုက်လေ ဘရာသာရဲ့ ၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ကောင်မလေး ငါ့ကို မှတ်မိသွားအောင် Creation လေးလုပ်မလို့ ကဲ . . . အဟဲဟဲ”

ဂါက ပြီးစစမျက်နှာထားဖြင့် ရဲကိုကို မျက်စိတစ်ဖက်မှ ဝှံ့တံပြကာ အိန်ဂျယ်လေးဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ပြီးတော့ အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းလွင့်နေတဲ့ ပန်းရောင်လေပြည်လေးကို သူက နောက်ကနေ “ရွတ် . . . ရွတ်”ဟု အသံပေးကာ လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ ။

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . အစ်မ”

ကောင်မလေးက လှည့်ကြည့်လို့ လာလျှင် သူက သွားအဖြာသားဖြင့် ဟဲခနဲရယ်ပြလိုက်ကာ သူမအနားသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီးနောက် အတည်အတုံ့စကား ပြောလိုက်တော့သည်။ ။

“ဟိုဘက် Section မှာ တက်တာမလား”

သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ။ ဟိ . . . လှုပ်လို့ ရပြီ။ လှုပ်လို့ ရပြီ။ ဂါသည် လည်ချောင်း တစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီးမှ . . .

“အဟမ်း . . . ဟိုဘက် Section က ပိတ်တယ်တဲ့ ၊ trainer မလာလို့ ပိတ်ပေးတာတဲ့ ”

“အမ် . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖွင့်ပါတယ်”

မယုံသလိုကြည့်ကာ သူ့ကိုပြန်ပြောသူလေးကို သူက ခပ်တည်တည် ပင် ထပ်ပြောလိုက် ပြန်၏။

“ဪ . . . ကျွန်တော့်ကို သင်တန်းအားလုံးကို Class ပိတ်ကြောင်းပြောပေးဖို့ တာဝန်ပေး ထားတာဗျ၊ ယုံတာမယုံတာက တော့ ခင်ဗျားအပိုင်းပဲလေ”

ကောင်မလေးသည် သူ့ရဲ့ မှ င်သေသေပုံစံဖြင့် ပြောနေပုံကို ယုံသလို လို ရှိသွားဟန်တူသည် ။

“ဟုတ်လား . . . အင်း . . . ကျေးဇူးပါပဲနော်”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမက အိတ်ထဲက ဖုန်းလေးကိုထုတ်ကာ သူမက ဘော်ဒါတွေဆီကို ဆက်ပြီး မေးမလို့ ထင်သည် ။ ဂါက ဒီခွင်ကိုစောင့်နေ တာမို့ သူမအနားက မသွားသေးဘဲ ရပ်စောင့်ပေးနေ လိုက်သည် ။

“ဟယ်လို . . . ဖြူ . . . နင် ဘယ်မှာ လဲ၊ ဒီနေ့ သင်တန်းပိတ်တယ် နော်”

“.....”

“ဘာ”

ကောင်မလေးရဲ့ ကြည်နေတဲ့ မျက်နှာလေးသည် စိတ်ဆိုးအံ့အားသ င့်မှုကြောင့် အနီဖျော့ဖျော့ ကာလာ ချိန်းသွားလေသည် ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ် ဖြူ၊ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းပိတ်ပြီးတာနှင့် သူ့ကို တည်တင်းသောမျက်နှာလေးဖြင့် စကော တော့တာဖြစ်သည် ။

“ဒီမှာ . . . ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘာသင်တန်းမှ မပိတ်ဘူးတဲ့ ၊ ဘာကိ

စွ ဒီလို မဟုတ်တမ်း တရားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အဟဲ . . . ဟဲ . . . Peace ပါ ပျို့ကဗျာ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် မင်း ကိုယ့် ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့ရင် မှတ်မိပြီလို့ ထင်ပါတယ်၊ ခင်လို့ စတာ နော်၊ စိတ်မဆိုးကြေး”

သူက ပြောပြီးတာနှင့် သူမရှေ့က လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ပျို့ကဗျာမှာ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ဆွေ့ဆွေ့ချန် ကျန်နေရစ် မှာ သေချာပေသည် ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ကြီး မှတ်မိသွား သလို ကောင်းကောင်း လည်း အမြင်ကတ်သွားပေလောက်မည်။

အမြင်ကတ်လာရင် ချစ်လာဖို့ နီးစပ်တယ်ဆိုတာ သူ သုံးနေကြ တ က်ကနစ်များ စွာထဲက တစ်ခုဖြစ်လေသည် ။

* * *